

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

חג הפסח תשפ"ה • עלון מס' 161

השגחה שבועית

אותו הדבר, אבל אחרת לגמרי

אם אפשר לציין את היום שבו נהיינו אדם - אמור לי יהודי - זה היום שבו גיליתי את הספר שער הבטחון. יש את החיים שלפני ויש את החיים שאחרי. ביקשתי ממנו, תגדיר לי אילו שינויים עשית? האם שינית משהו ממה שהיית רגיל לעשות עד היום? הוא אומר לי: לא שנית כלום, מה שעשיתי קודם אני עושה גם עכשיו, אבל מה שהייתי עושה מתוך לחץ וכעס, אני עושה אותה כיום מתוך תחושה של שליחות, מתוך שמחה שאני עושה את מה שה' רוצה ממני.

היהודי הזכיר לי סיפור מאחד מהמגינים שסיפר על אנשים מדור קודם, שהתנתקו מהעולם הזה למשך תקופה וקיימו את המשנה באבות 'פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה', או אז הרגישו האנשים האלו בנפשם את האשריך וטוב לך. הם נהיו יותר ויותר קרובים להקב"ה.

שאל אחד מהתלמידים, איך זה יכול להיות? בבית הסוהר יושבים עבריינים למשך כמה שנים, הם ישנים על הרצפה ללא מזון, ופעם אחת ביום נותנים להם פרוסת לחם וכוס מים. כשעבריינים אלו יוצאים משם, לא רק שהם לא מטיבים את דרכם, אלא נעשים גרועים פי כמה וכמה.

חיך המגיד ואמר, נכון, אם מרגישים כמו עברייני בבית הסוהר זה לא משפיע כלום, אבל אם עושים את זה מתוך שמחה ומתוך רצון להתקרב להקב"ה, אז זה עובד.

כל שנה, בפסח, זה זמן חירותנו, והחירות האמיתית היא חיים של אמונה.

יש כאלו שנרתעים מעניין האמונה. החשש הוא: אני צריך לשנות את כל חיי, אני צריך עכשיו לעזוב את כל מה שהייתי רגיל לעשות עד היום, והאדם מפחד להכנס לזה.

אבל האמת היא, שהאמונה מכניסה אור, היא לוקחת את האדם ומציאה אותו לחירות, בדיוק את אותו הדבר שהוא עשה קודם מתוך לחץ, הוא עושה כעת מתוך שמחה, מתוך תחושת שליחות, מתוך שמחה וסיפוק.

האמונה נקנית בקביעות, בלימוד שער הבטחון, בשמיעה חוזרת שוב ושוב של דברי אמונה.

ה' יעזור שנצא בחג הזה משיעבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבל

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

בחר להלל במקום לילל

ביזו אותנו והרחיקוהו מהבית לרעות את הצאן; גם אצל חמיי, שאול המלך, היה נרדף. תולדות חיי מלאים בפרקים קשים מאוד, והוא כל הזמן זוכר מי הביא אותו לכל זה: בורא כל העולמים נתן לי את החיים האלו יחד עם יכולת הבחירה, ואני בוחר להתחזק באמונה שהכול לטובתי! כמו שכתוב (שמואל א, ל): "ויתחזק דוד בה' אלוקיו".

בחיי הסוערים של דוד המלך היו תקופות שבהן הוא סבל יומם ולילה ללא הפסק. מבקשי נפשו רדפו אותו בכל מקום, ושלחו לו מסרים מאיימים ומבזים בכל מיני אופנים. לפי תוכניותיהם, דוד המלך היה אמור להיעלם מהמפה כבר מזמן. אבל, יש מי שמנהל מלמעה. הקב"ה מוביל את כל המהלכים, והוא קבע שדוד המלך יחיה. עד היום מעידים כל כלל ישראל פעם אחת בחודש: "דוד מלך ישראל חי וקיים".

השונאים קיבלו רשות להציק, כדי לבחון אותי. ואני, לא רק מסכים להנהגת ה', אלא הרבה יותר מזה: אני מודה לו! ספר התהלים מלא ועמוס בפסוקי הודיה. בפרק זה עצמו אנו שומעים "לשמיע בקול תודה ולספר כל נפלאותיך", ועוד רבות כנהה וכהנה.

וההודיה אינה רק בינו לבין אלוקי, אלא "במקהלים אברך".

יפה מאוד להודות על בשורה טובה, אולם דוד המלך מתעלה על עצמו יותר. הנה מתיישבים לאסיפה כואבת: האבא בבית חולים, וצריך לסדר תורנות סביב מיטתו. המצב אינו מרנין, אולם איך פותחים אסיפה שכזאת? "במקהלים אברך!" כן כן, מתחילים עם המילים "אודה ה'!" "מזמור לתודה!" - מתבוננים בחסדי שמיים, מספרים על ההשגחה הפרטית שראו עד הנה עין בעין, ומכאן ממשיכים אל החלק המעשי שבהתמודדות.

בטחון, הודיה, וראיית החסד שבכל המצבים, זו ההדרכה שדוד המלך מעניק לנו בזמירותיו לקל חי.

יהי רצון שנזכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים ונודה לך שיר חדש, אמן סלה.

(מתוך שיעור 387 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011904.)

בקשו רחמים מרובים עבור האברך
ר' יצחק בן בשא {קלצקין} הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים ולקבלות טובות:
077-4822963

ספר התהלים מלא בניגון של תקווה ובטחון, שמחה והודיה. לכאורה דוד המלך היה אומלל מאוד, ככתוב "כי אמלל אני", אבל במקום לילל הוא בחר להודות ולהלל.

בפרק כ"ו פותח דוד המלך ואומר, "שפטני ה', כי אני - בתומי הלכתי, ובה' בטחתי" ולכן "לא אמעד". רבינו סעדיה גאון מפרש פרק זה במתיקות נפלאה: הנה, דוד המלך מבקש מה' לשפוט את שונאיו. הוא עצמו, אין לו עסק איתם. לא מעניין אותו מה הם אומרים ומתכננים. הוא שומע מחלון ביתו שהם שואלים זה לזה, מתי כבר יבנה המקדש ושלמה יהיה מלך על ישראל, והוא יודע כוונתם - שהם מצפים למותו.

הוא אינו מנסה לענות להם, לא יוצא להגן על כבודו, רק פונה לקב"ה בבקשה שהוא ישפוט, וזאת מתוך תחושה של חוזק, מתוך שהוא הולך בתמימות - "בתומי אלך". הוא בטוח בישועת ה' כל כך, עד שהוא מוכן לעמוד בניסיון - "בחבני ונסני".

כידוע, אינו דומה בטחון בזמן שהכול הולך למישרין, לבטחון בזמן של מצוקה. לדוד המלך יש ודאות, שגם בשעת ניסיון יעמוד איתן בבטחונו - זאת מפני שיש לו שיטה ייחודית: "חסדך לנגד עיני" דוד המלך אומר לקב"ה: גם בזמן קשה, כשהכאב מציף והקושי גובר, אני רואה לנגד עיני את החסד שאתה עושה עימדי. גם אז אני דבק בהתבוננות של ראית הטוב, מתמקד בחלקים הטובים והיפים, נזכר בכל הפעמים שבהן ניצלתי והצלחתי ברחמי ה', וזוכר כי אותו בורא עולם שהיה איתי אז, נמצא איתי עכשיו. "התהלכתי באמתך", אני מהרהר אחר הנהגת ה', יודע אני כי הכול מתנהל באמת, ביושר ובצדק, וידיעה זו מעניקה לי תחושה של יציבות. הן אני בידיו של הבורא יתברך, שגומל עימי רק טוב, ואין רע יורד מלמעלה.

אולי ניתן למצוא יהודי שהכול הולך לו: יש לו פרנסה בשפע והוא יכול לקנות הכול כרצונו; הילדים מביאים לו הביתה רק ציונים של מאה, ופיהם של המלמדים והמחנכים מלא בשירות ותשבחות; גם בשידוכים הולך לו בקלי קלות - אך פתאום קורה משהו שאינו תואם את התוכניות. התגובה שלו היא, מה זאת עשה לי אלוקים? מה קרה? מה לא בסדר? יש לו טענות מכאן ועד... והוא מרגיש שעולמו חרב עליו.

הרי זה ההפך מדרכי הנפתלת של דוד המלך: כבר מגיל צעיר סימנו אותו כחריג; במשפחתו

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסין שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

איפה הפלאפון?

אני מתגורר בירושלים עיר הקודש. זוהי עיר גדולה, שיש בה ריבוי אוכלוסין מעבר לשאר ערי הארץ. כאשר למדתי את ההלכות הקשורות לעירובין, החלטתי לקחת עליי חומרה, שאמנם אינה מחייבת אחרים, אך אצלי היא הפכה לעובדה: איני מטלטל כלל בתוך ירושלים.

בשבוע שעבר בערב שבת, ביקשתי לבצע את תפקידי בפינוי פח האשפה. אלא שהפעם הזמן התאחר מעט, ולא רציתי לטלטל את שקית האשפה אל מחוץ לבניין. זה לא היה נעים כל כך, וטיעונים כמו כבוד השבת ועונג שבת ביקרו אצלי לרגע או שניים, אבל החלטתי שאם זכיתי לעמוד בחומרה זו, אמשיך בה, ולא אטלטל את הפח החוצה. הנחתי את השקית במקום מוצנע בבית, ויצאתי לבית הכנסת. במוצאי שבת אשתי מחפשת את הפלאפון שלה. מחפשת ומחפשת, ואינה מוצאת. הצעתי את ההצעה הפשוטה: להתקשר אל הפלאפון ולשמוע את הצלצול שלו. כאן נכונה לנו הפתעה גמורה: קול הצלצול של הפלאפון נשמע מזדמר מתוך השקית של פח האשפה.

לו הייתי מפנה אותה בערב שבת, לא היינו יכולים לשמוע את צלצולו של הפלאפון האבוד. החומרה שלא לטלטל, הביאה למציאת האבידה במהירות.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 201.)

התגלית המרעיש

כשהנכד שלי עמד להגיע לגיל מצוות, התעניינתי אצל חתני איך הוא מתכנן לקנות לו תפילין. ידעתי שהוא אינו משופע בממון, וחיפשתי דרכים לעזור לו. הוא מצידו שמח מאוד בסיועי, וסיימנו את השיחה בהבטחה שאשתדל לעשות מה שביכולתי. איני מסוג הסבים שנותנים תפילין במתנה, אולם רצון טוב יש לי. פניתי לארגון מיוחד הפועל בויליאמסבורג, ששם לו למטרה מימון תפילין למעוטי יכולת, והכנסתי את שמו של נכדי לרשימת המבקשים.

לא עברו כמה ימים, והנה אני מקבל טלפון מהארגון: "יש גביר שרוצה לתרום תפילין לנכד שלך!"

הם נתנו לי את מספר הטלפון של הנדיב, כדי שתהיה בינינו תקשורת ישירה, ונוכל לארגן את העברת הכספים.

התקשרתי לנדיב, והוא שמח מאוד לשמוע שהנכד שלי הוא בחור חשוב, עם שאיפות לעלות ולהתעלות בתורה ויראת שמיים. "אתה יודע מה הביא אותי לתרום תפילין?" הוא שאל, וענה תשובה מפתיעה:

"בויליאמסבורג מתגורר יהודי שיש לו כישרון מיוחד: אתה אומר לו תאריך לועזי, אפילו עשרות שנים אחורה או קדימה, והוא יודע לומר לך מיד את התאריך העברי של אותו יום.

יום אחד, מתוך סקרנות ניגשתי אליו ואמרתי לו את התאריך הלוועזי שבו נולדתי. מיד ענה לי היהודי: "נולדת בכ"ח באב!"

"תפסתי אותך בטעות", סנטתי בו, "להווי ידוע שיום ההולדת שלי הוא בכ"ט באב, ערב ראש חודש אלול".

"זה לא יכול להיות", התעקש היהודי. "מוכרח להיות שנולדת בכ"ח".

"אצלנו כולם יודעים לספר, שביום שנולדתי נערכה תפילת יום כיפור קטן. תשאל את אבא שלי. כל פעם שהיו נזכרים ביום ההולדת שלי, הוא נזכר גם במעמד שנערך אז לתפילת יום כיפור קטן".

"זה הסימן שלך?" הוא תמה, "אם כך, הכול מובן. באותה שנה חל ראש חודש בשבת קודש, והקדימו את תפילת יום כיפור קטן ליום חמישי בשבוע", הוא הסביר, ולי נהיה שחור בעיניים.

כי אם אמת ונכון הדבר, יוצא שהבר מצווה שלי לא נערכה ביום הנכון, אלא יום אחד מאוחר יותר. וכיוון שאצלנו נוהגים להתחיל בהנחת התפילין רק ביום הבר מצווה ולא קודם לכן, הרי הפסדתי הנחת תפילין ביום הבר מצווה!!!

אתה מבין מה זה אומר? נכנסתי כבר לגדר 'גדול', והפסדתי הנחת תפילין. זהו הפסד איום ונורא! מה עושים???

קודם כול, חזרתי בתשובה. ביקשתי מהקב"ה סליחה על אותה שגגה, והתפללתי שאזכרה לכפר על ההפסד של הנחת תפילין. לא היה לי מושג איך.

בהשגחה פרטית, לפני זמן מה שמעתי דרשה בבית הכנסת, והרב שמסר את השיעור אמר, שמי ששגג ולא הניח תפילין יום אחד, יוכל לכפר על כך על ידי שיתרום תפילין ליהודי אחר.

השפע הגיע אחרי הסעודה

יש לי מקור פרנסה משתנה. זוהי עבודה עונתית. משהו קצר מועד, שקשור לאיזה פרויקט שהתחיל לא מזמן וכבר הולך להיגמר. זמני העבודה אינם שגרתיים, אבל זה לא נורא, כי זה רק לתקופה קצרה.

במוצאי שבת האחרון התכוננתי לצאת לעבודה. ידעתי שעלי להתייבב שם בהקדם האפשרי, ומיד אחרי ההבדלה התמלאתי מרץ והתכוננתי לצאת מהבית.

ואז, הקבלה שיש לי מאז החתונה תפסה אותי בדלת. עם נישואיי קיבלתי על עצמי לאכול סעודת מלווה מלכה כראוי, עם נטילת ידיים וזמירות, ואיך אבטל את מנהגי זה בשביל עבודה חולפת? אמרתי לעצמי: לא נורא, אוכל 'מזונות' ואצא ידי חובה. אבל בתוכי פנימה הרגשתי שרצון ה' הוא שאסמוך עליו שהוא ישלח לי פרנסה בשפע, בלי לבטל את הסעודה החשובה.

מיד ערכתי שולחן, נטלתי ידיים, שרתי זמירות, ורק אחרי ברכת המזון קמתי ויצאתי לעבודה. לפי כל הנתונים הרשמיים, הפסדתי סכום נאה של שעת עבודה.

בדרך הורדתי את המשקפיים כדרכי, והלכתי עם העיניים למטה, והנה, תוך כדי הילוכי אני מגלה על המדרכה שני שטרות של מאתיים שקלים. מציאה כשרה!

המציאה הזו הייתה יותר מהמשכורת שקיבלתי על שעות עבודתי. ראיתי כי ההקפדה על ההלכה הביאה עימה רק טוב.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 205.)

הדירה שווה הרבה יותר

לפני כמה שנים, בבוקרה של שבת קודש הפתעתי את הציבור בחלוקה של מיני מזונות אחרי התפילה. עשיתי קידוש ברוב עם, והודיתי לה' על חסדיו ונפלאותיו. הפעם - לא על הולדת בת, אלא על חסד מסוג אחר.

עם נישואיי, לפני חמש עשרה שנה, קנינו דירה בשווי של כמיליון ש"ח, וכדי לממן את הרכישה, לקחנו משכנתא של שבע מאות וחמישים אלף שקלים.

צעיר הייתי, ונפחד. הסכום הענק היה פשוט בלתי ניתן לעיכול. עמדתי והשתוממתי: איך אני - אברך צעיר שרוצה לשבת וללמוד - עומד לשלם את המשכנתא האדירה הזו?

לא היה לי שום רעיון. רק אפשרות אחת: להתפלל לה' שיעזור לי. התפללתי בדמעות שלישי, והתחננתי בפני מי שנתן ליעלים הרים גבוהים להסתתר בהם, ולשפנים סלעים לחסות בהם, שייתן גם לי את מקום מגוריי בקלות, ואשלם את המשכנתא ללא שום קושי.

עברו כמה שנים, והנה אני מגלה ששווי הדירה שלי עלה מאוד. אמרתי לעצמי: מה אתה בוכה על המשכנתא הגבוהה? הרי אילו היית קונה את הדירה היום,

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

כבר שנים אני מאזין נאמן לקו הטלפון שלכם. התוכן המרתק והמחזק שאתם מציעים, השיחות, השיעורים והסיפורים, הם כמו לחם ומים לנפשי. בלעדיהם, איני יודע כיצד הייתי שורד. אני רוצה להודות לכם, כל העורכים והמנהלים, על ההשקעה והמסירות בתחזוקת הקו ובהעלאת התוכן המשובח. תודה רבה!

מפיצים אמונה ורואים ישועות

בני, שכבר הגיע לגיל 37, עדיין לא מצא את זיווגו. החלטנו לפעול למענו, ותרמנו לזכותו הפצת עלונים בשכונה שלמה. זמן קצר לאחר מכן עלתה הצעת שידוך מתאימה, שלא דובר בה מעולם, ובאופן פלאי, תוך זמן קצר הוא התארס בשעה טובה! אנו מודים לה' על חסדיו הגדולים.

עכשיו קפצתי על המציאה, התקשרתי לארגון, וכעת אני זוכה לתרום תפילין לנכד שלך ולכפר על חטאיי".

התרגשתי מאוד מהסיפור של הנדיב, גם כי ראיתי איך הקב"ה מפגיש בין התורם לנתרם בדרך כל כך מיוחדת, כאשר לשניהם יש תועלת עצומה, ברוחניות ובגשמיות, וגם כי כאבו של הנדיב נגע לליבי. קיוויתי שנכדי ידע להעריך את התרומה שקיבל, וללמוד מיראת החטא של התורם.

אבל הסיפור לא נגמר כאן.

בישולם זכר' של אחד מנכדיי סיפרתי את הסיפור עם התפילין, ומיד אחר כך ניגש אליי אברך מבין השומעים ואמר לי, "אני רוצה לדבר איתך על הסיפור הזה".

הוא תכנן להשאיר אותי במתח עד אחרי שבת, אבל אני סיכלתי את מזימתו בו במקום, וביקשתי ממנו שיתחשב בסקרנותי הגוואה ויאמר לי מה כל כך נגע בו בסיפור שסיפרתי.

"אינני כאותו נדיב נדיר", התנצל האברך, "עד עכשיו לא קלטתי שהמידע שקיבלתי בדרך אגב נוגע לי למעשה, אבל עכשיו אני מבין שגם עליי מוטל לעשות משהו".

"מה?"

"לתרום תפילין".

"למה?"

"מאותה סיבה. בלבול בתאריך. תמיד ידעתי שני דברים על היום שבו נולדתי. האחד, שבאותו היום בירכו 'ברכת החמה', והשני, שזה היה בה' בניסן. כך רשמתי אמי במקומות המתאימים, ולפי זה ערכו לי בר מצווה.

עברו חמש עשרה שנה, כשבכל העיתונים החרדיים עסקו בנושא של ברכת החמה. בין השאר נכתב כי לפני עשרים ושמונה שנה בירכו ברכת החמה בדי בניסן.

היה עליי לברר מה משתי העובדות אינו נכון. הרי אחד משני הדברים חייב להיות טעות.

את ברכת החמה לא יכלו לשלול. זו הייתה חוויה מדי עוצמתית בשילוב ה'מזל טוב' המרגש שעם בואי לעולם, ולכן אין ברירה אלא להזיז אחורה את התאריך, ולקבוע מחדש כי נולדתי בדי בניסן.

מה שאומר, שגם אני הפסדתי יום של הנחת תפילין".

אני עומד בפה פעור למול מסקנתו העצובה של האברך שמולי, אך הוא מתעשת מיד ואומר, "כמה טוב ששמעתי את הסיפור שלך! עכשיו אני יודע מה עליי לעשות, לממן תפילין ליהודי אחר. תזכה למצוות!"

הרבה אפשר ללמוד מהסיפור הזה, ואני רק חושב לי בחשבון פשוט, כי הזכות של הנחת תפילין אחת, בכל יום מימי חי, שווה לפחות אלפי דולרים.

זה אומר שאני עשיר גדול מאוד, ואם נהיה כנים, אלפי דולרים זה כלום לעומת הזכות להניח תפילין.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 204.)

שקית עלומה וחתימה יקרה

ברוך ה' אני מקפיד מאוד על שמירת העיניים, ומסתדר עם זה מצוין. אמנם לא תמיד זה קל, ויש ניסיונות, אבל עם ההרגל הדבר נעשה פשוט, וכך אני עושה את דרכי כשעיני מושפלות לארץ. הנוף העיקרי שנגלה מול עיניי הוא המדרכה. עם הזמן למדתי שיטות לניווט הדרך, כדי שלא להיתקל בעמודים ובאנשים, וברוך ה' מעולם לא הפסדתי בגלל הנהגה יקרה זו.

יום אחד הלכתי ליד אתר בנייה, וראיתי שקית מלאה ספרי קודש. חסתי על כבוד הספרים הקדושים ומיהרתי להרים את השקית. לקחתי אותה לביתי ושם פתחתי אותה. הוצאתי את הספרים בזה אחר זה, וגיליתי אותם קרועים, חסרי דפים ובלתי ראויים לשימוש. הבנתי כי ספרים אלו נזרקו באין דורש, וכל שעליי לעשות הוא להובילם לגניזה.

אלא שאז צדה את עיני חתימה מעניינת. בעיון קל גיליתי, כי אין היא אלא חתימה אותנטית של אחד מגדולי הדור הקודם. עתה היה בידי רכוש ששווה הון רב. אספני עתיקות ומכתבים מגדולי ישראל ישמחו בו מאוד.

שאלתי רב האם מותר לי להשתמש במציאה, והוא אמר לי אילו פעולות לעשות. עשיתי כדבריו, וכך נפלה בחלקי מציאה כשרה.

אני מודה לה' על המציאה ועל הרווח הכספי שבעקבותיה, ובטוח שזה בזכות שמירת העיניים. הן רק מפני שענייני סוקרות את המדרכה תדיר, גיליתי את השקית.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 206.)

היית צריך לשלם הרבה

יותר! זכית בפיס! וכי כך נאה?

הקב"ה נותן לך מתנה כל כך יפה

מידו הפתוחה והרחבה, יש לך דירה נאה

עם משכנתא קטנה יחסית, ואתה מתלונן?

החלטתי שלא עוד. אני אודה לה' בכל ליבי על

הדירה היקרה שנתן לי. וכך ערכתי קידוש בבית

הכנסת, בו הודיתי לה' על הדירה היקרה שאני גר בה.

תשלומי המשכנתא המשיכו לרדת כסדרם מדי חודש בחודשו. שום אירוע חריג לא נרשם, הבנק לא השתכנע

לקצץ את הסכום בעקבות הקידוש, אולם במבט לאחור

אני שם לב לעובדה מרגשת: הצלחתי לשלם את המשכנתא כולה, ונשארתי ללא חובות כלל!

ראיתי בחוש את כוחה של התפילה מעומק הלב, וההודיה

על טובות הקל. ברוך ה', בחודש שעבר ירד התשלום

האחרון, ומי אם לא קו השגחה פרטית, ישתתף עימי

בשמחתי, למען דעת כל בוני הבתים הנאמנים בישראל, כי גם אם הסכומים מאיימים - לה' הישועה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 202.)

אין טעות בעולם כלל

יום אחד ניגשת אליי בתי, ילדה בת עשר, ובפיה בקשה: "אבא, אני רוצה סידור יפה עם חריטה של השם שלי".

שאלתי אותה, "מה יום מיומיי? לכבוד מה נקנה לך סידור כזה? בעזרת ה', לכבוד הבת מצווה נקנה לך".

הילדה אמרה שאין לה כוח לחכות שנתיים עד לבת מצווה, והיא רוצה סידור כזה כבר עכשיו... אמרתי לה, "איני רואה

שום סיבה לקנות עכשיו סידור יקר. אבל אם את רוצה מאוד, יש לי רעיון שבבילך".

הילדה שלי, שלשם הסיפור נקרא לה שרה כהן (אם כי שמה ושם משפחתנו נדירים יותר), ממש הסתקרנה לשמוע

את הרעיון שלי.

אמרתי לה: "תתפללי לה' ותבקשי ממנו שייתן לך סידור כמו שאת רוצה".

היא עשתה כעצתי, ויום יום התפללה לה' שישלח לה בקרוב סידור יפה עם חריטה של השם שלה.

יום אחד, עוד באותה שנת לימודים, קראה לה הסגנית ואמרה לה: "שרה, תוכלי לגשת אליי למשרד? אני רוצה

לשאול אותך משהו חשוב". במשרד הוציאה הסגנית מהתיק סידור יפה ועליו חרוט השם: שרה כהן.

"קניתי את הסידור הזה לנכדה שלי, והתברר שהוא בנוסח שונה מזה שמתפללים אצלנו. מיד חשבתי עלייך, אולי

תרצי לקבל את הסידור במתנה? בחנות לא מסכימים להחליף לי אותו".

והילדה שלי בת העשר קיבלה סידור יפהפה, כמו שחלמה, עם חריטה של השם שלה. ביקשה מאבא שבשמיים, והוא

נתן לה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 203.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העיניים

התקשרו עכשיו לחוקק הישועות 02-6313-742

או בקו ההשגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי | משלוח בדואר | בעמדת נדרים פלוס
סניף 902 | חשבון 57390056 | לת.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במחוק הפצה"

לזכות נ. בת ג. ח. לזווג הגון בקרוב

לזכות ע. בת ג. ח. לזווג הגון בקרוב

לזכות נתנאל בן מרים רחל לכל הישועות
לזכות רחל בת טובה לכל הישועות

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

לעילוי נשמת מיכאל שמואל משה בן יעקב ישראל

שנלב"ע ב' באדר

לעילוי נשמת חיה שרה ע"ה בת יחזקאל שרגא ז"ל
לעילוי נשמת שלמה זלמן בן שמואל יהודה

לבקשת הציבור

הוספנו מספר ימים
נוספים למספר 83

חצי מחיר

המגזין
שיאיר לכם את הבית
באור של רוגע ושלווה
פנימית אמיתית
ויעזור לכם
פשוט לחיות טוב.

מגזין השגחה פרטית

גיליון מרהיב עין, גדוש בתוכן עשיר,
הכולל מגוון רחב של מדורים
מרתקים למבוגרים, נשים, וילדים,
כתובים ביד אומן ובשפה קולחת
ומקצועית

2 מגזינים
בחבורת אחת

ב 9 ₪ בלבד
ל 18 חודשים ראשונים

חייאו כער
02.502.2.502
חדש! אפשרות רישום אוטומטי 24 שעות ביממה בשלוחה 1
או בעמדות נדרים פלוס
על שם 'מגזין השגחה פרטית'

לשונם הזהב

על שפסח על בתי בני ישראל וכו' בנגפו את מצרים
ואת בתינו הציל, ע"כ דברי הקדוש זצוק"ל ודבריו
ז"ל מתוקים לחיך.

(בני יששכר מאמרי חודש ניסן מאמר י')

לימוד לזרות

מדת הבטחון אנו נוכל
ללמוד מאבותינו שיצאו
בחיפזון ממצרים, ועל ידי
זה אפילו צידה לא עשו
להם, והלכו במדבר בארץ
לא זרועה, דאילו לא יצאו
בחיפזון היו על כל פנים
יכולים להכין צידה כהולכי
מדבריות, והם לא ידעו כי
יהיו כל כך שנים במדבר,
ואם כן לא היה בטחון, אבל
מאחר שיצאו בחיפזון ולא
עשו להם צידה מזה נראה
בטחונם, ויען שהיה להם
בטחון בד' כל כי הא, עזרם
ד' ופרנסם שלא כדרך הטבע
ונתן להם לחם משמים ומים
מצור החלמיש.

יהיה זה תמיד לנו לעיניים
ותמיד יהיו מחשבותינו כן,
ונשלך יתבונן על הקב"ה
כדכתיב "השולך על ד' יהבך
והוא יכלכלך וגו'". והיינו
דמרמז המצה על חיפזון
שיצאנו משם בחיפזון, ועל
יד זה לא היה לנו רק עוגות
מצה והלכנו במדבר אחרי
ד', והיינו "שבעת ימים
תאכל עליו מצות" לחם עוני "כי בחפזון יצאת",
היינו שמראה על כי יצאנו ברצוננו בחיפזון בלי צידה
והכנה, "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים
כל ימי חייך", דהיינו שזכור תמיד באופן כמו יום
יצאתנו ממצרים שהיה לנו בטחון גדול בד', כן
זכור תמיד בד' ולא נתייאש מן הרחמים.

(דרשות כתב סופר, שבת הגדול)

לא הרהרו אחר דרכיו של הקב"ה

צאו וראו גודל בטחונם של ישראל כשיצאו
ממצרים למדבר, על חררה אחת יצאו
הייתה בידם רק עוגת מצות אחת, בלי
שהכינו להם צידה לדרך, ולא הרהרו אחר
דרכיו של הקב"ה ולא אמרו שום דבר ולא
אמרו איך נצא למדבר בלי צידה, אלא היו
תמימי דרך בדבר.

ואם רוצה אתה ללמוד מהכתובים, שישראל
יצאו ממצרים למדבר בתמימות ולא הרהרו
אחר הקב"ה, וחפץ אתה בדברי תורה, צא
למד מירמיה הנביא מה שאמר בהם ביוצאי
מצרים שהפליא את ישראל על בטחונם
בה' בעת יציאתם ממצרים, וכך אמר: הלוך
וקראם באזני ירושלים לאמור כה אמר ה',
זכרתי לך חסד נעורייך, אהבת כלולותיך, לכתך
אחרי במדבר בארץ לא זרועה (ירמיהו ב, ב).
לפיכך נתן הקב"ה שכר לישראל ועשה
הקב"ה את ישראל קודש בעולם - מה
הקודש הזה כל האוכל ממנו מתחייב מיתה
לשמים, כך הם ישראל שכל המציק להם
מתחייב מיתה לשמים. שנאמר שם בירמיה
בפסוק שלאחרי: קודש ישראל לה' ראשית
תבואתה, כל אכליו יאשמו, רעה תבא אליהם,
נאם ה'.

(תנא דבי אליהו פרק יז)

מעלת ישראל

"וגם צידה לא עשו להם", הגיד הכתוב מעלתם של
ישראל כי האמינו בה' ובמשה עבדו, ולא אמרו איך
נצא אל המדבר הגדול והנורא בלא צידה. והנה זה
גודל מידת הבטחון, ועל זה הקב"ה משבחם ע"י
הנביא, הוא שאמר "זכרתי לך חסד נעורייך אהבת
כלולותיך לכתך אחרי
במדבר בארץ לא זרועה".

(רבינו בחיי שמות יב, ט)

הקב"ה משבח את ישראל

יש להתבונן, בכל התורה
נקרא שם החג הזה "חג
המצות", ובפי ישראל
קוראים אותו בשם "חג
הפסח", ולשמע אוזן שמענו
אומרים בשם הרב הקדוש
המפורסם בישראל בתורה
ובקדושה כבוד שמו מו"ה
לוי יצחק מבארדיטשוב
זצוק"ל, הדנה כתיב בתורה
"ויאפו את הבצק אשר
הוציאו ממצרים עגות מצות
וכו' וגם צידה לא עשו
להם", והש"י שיבחם בזה
על ידי נביאו: "כה אמר ה'
זכרתי לך חסד נעורייך וכו',
לכתך אחרי במדבר וכו',
היינו שלא אמרו איך ניקח
צידה, רק האמינו בה' ובטחו
בישועתו ולא לקחו רק
הבצק ואפו מצות, והנה פסח
שאכלו ישראל בזמן המדבר

על שום שפסח המקום ברוך הוא על בתי אבותינו
וכו', ועל כן הוא יתברך שמו קורא בתורתו את שם
החג "חג המצות", שהוא יתברך שמו משבח את
כנסת ישראל שאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים
עגות מצות וגם צידה לא עשו להם. וכנסת ישראל
קוראים את שם החג "חג הפסח", משבחים לקב"ה

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד

הסוד שבחג הפסח

האדם לקבל את כל מה שעובר עליו.
בחג הפסח "חייב אדם לראות את עצמו כאילו
הוא יצא ממצרים". אדם שיצא ממצרים מודה
לה' על הניסים והחסדים. כך גם אנו צריכים
לשנות את תפיסתנו ולהודות על הטוב, לראות
רק את הטוב, ולהרגיש כאילו בעצמנו יצאנו
ממצרים.

רבים מגדירים "ליל סדר מוצלח", ככזה שבו
הכול התנהל כשורה, הילדים שיתפזרו פעולה
ולא היו תקלות. אך זה אינו העיקר! ליל סדר
מוצלח נמדד בדברים אלו: רגיעה ושמחה,
הימנעות מכעס, התחברות לפנימיות המצה
ולמידת הענווה, וחייבו לשוור יציאת מצרים
בהכרת הטוב והודיה לה' מכל הלב ומתוך
שמחה.

ההכנות לחג הפסח בעיצומן: אנו מנקים את
הבית ביסודיות, מצטיידים במאכלי החג,
ובעזרת ה' נחגוג את החג בשמחה וברוב פאר.
אך, יש לדעת את הסוד הכמוס: ניתן לקיים את
כל מצוות החג - ביעור חמץ, אכילת מצה, קיום
הסדר - ובכל זאת לפספס את העיקר.
פסח אינו רק גיקיון חיצוני, אלא חג המיועד
לחולל שינוי פנימי עמוק בנפש האדם. לצד
ביעור החמץ הפיזי, עלינו לבער גם את "החמץ
הנפשי" - המידות הרעות. בנוסף לניקוי הבית,
עלינו לנקות את הנפש מכל רע.

אכילת מצה אינה קשה, אך העיקר הוא להפוך
בעצמנו למצה - להיות ענווים, ולא נפוחים
מגאווה כחמץ. כשמכניסים מצה, מרדדים את
הבצק ומשטחים אותו, והמצה שותקת. כך על

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית וספרדית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com